

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 10, 16-21)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Λαμία, στις 18/10/2000)

1. Τό μόνιμο κέρδος

Λίγα χρόνια πρίν, όνειρο μικρών και μεγάλων ήταν νά αποκτήσουν ένα υπερσύγχρονο αυτοκίνητο. Μοντελάκι τελευταίου τύπου όπως λέμε. Γιά νά μπορούν νά τό χαίρονται και νά τούς διασκεδάζει.

Έπειδή όμως τά μοντελάκια, θέλουν καύσιμα και παθαίνουν βλάβες, χρειάζονται εκείνους πού τά επισκευάζουν. Γι' αυτό είναι γεμάτος ό κόσμος από γκαράζια και βενζινάδικα. Και όλοι αυτοί έβγαζαν «καλά λεφτά».

Όμως υπάρχει ένα άλλο είδος «μηχάνημα», πολύ παλιό, πού είναι για τόν καθένα μας τό πολυτιμότερο μοντελάκι. Είναι τό σώμα μας, ό έαυτός μας. Και τό καταλαβαίνουμε ότι είναι μοντελάκι, όταν βλέπουμε ένα νεαρό παιδί στά νειάτα του, στη λεβεντιά του, στην όμορφιά του και θά προσθέταμε: «και στις τρέλλες του».

Άλλά και αυτό τό μοντελάκι παρότι είναι φτιαγμένο από τόν καλύτερο μηχανικό, χαλάει. Υφίσταται ζημιές, και γι' αυτό πολλοί άνθρωποι σπεύδουν νά αποκτήσουν ειδικότητα στη συντήρηση και στην «επιδιόρθωση» αυτού του «μοντέλου» όταν τύχει νά πάθει ζημιές. Είναι οι γιατροί. Γιατρός είχε γίνει ό άγιος και πανεύφημος άποστόλος και εύαγγελιστής Λουκάς, έπειδή υπολόγιζε ότι ή τσέπη των γιατρών όλο και πλαταίνει. Γιατί όσα και νάχει ένας άνθρωπος, λίγα ή πολλά πάντα κυνηγάει και προσέχει τήν υγεία του, δίνοντας στους γιατρούς ό,τι και αν χρειαστεί. Ό,τι και αν του ζητήσουν.

Αυτά ήταν τά ιδανικά του άποστόλου και εύαγγελιστου Λουκά, εκεί είχε στραμμένο τό νοϋ του, όπως τόσοι άνθρωποι. Γιατί τό όραμα της πλατειάς τσέπης είναι πολύ γοητευτικό. Γιά νά μπορείς νά έχεις σπιτι πολυτελείας, όπως τό ποθείς και μοντελάκι ακριβό και όμορφο, όπως τό λαχταράς.. Τό πρώτο πού κυνηγάει ό άνθρωπος μέ κάθε τρόπο είναι τά χρήματα.

Άλλά ενώ έτσι ήταν και εκεί ήταν κολλημένη ή καρδιά, οι όραματισμοί, οι πόθοι και οι στόχοι, του πανεύφημου άποστόλου Λουκά, του άπλου Λουκά

τότε, κάποια στιγμή γνώρισε τόν Χριστό. Καί κοντά στό Χριστό κατάλαβε ότι ἦταν φτωχός. Καί στήν τσέπη, γιατί τότε ἄρχιζε τήν καριέρα του, ἀλλά καί μέσα, στή καρδιά του, δέν εἶχε τίποτε. Ἀπό ἐσωτερικό περιεχόμενο ἦταν φτωχός. Γι' αὐτό ζήτησε «κάτι» νά ἀποκτήσει. Καί πῆγε κοντά του.

Κατετάγη στούς ἐβδομήκοντα ἀποστόλους καί διαπίστωσε χωρίς νά τό περιμένει, ὅτι πηδοῦσε ἀπό ἔκπληξη σέ ἔκπληξη. Μιά φορά τούς εἶπε ὁ Χριστός: «Πηγαίνετε νά κηρύξετε στά χωριά καί στίς πόλεις». Πῆγαν. Καί ὅταν γύρισαν τοῦ εἶπαν: «Κύριε, καί τά δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου».

Αἰσθανόμαστε τόν ἑαυτό μας γερό καί δυνατό, ὅταν κάποιος ἄνθρωπος μᾶς κάνει ὑπόκλιση, ἔστω καί ἀπό συμφέρον. Ἔστω καί ὑποκριτικά. Αἰσθανόμαστε ὅτι μεγαλώνουμε, ὅταν μᾶς καλοχαιρετᾶνε πολλοί. Καί τότε «τά μυαλά» φεύγουν γρήγορα καί εὐκολα ἀπό... τό μυαλό.

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι δέν ὑπάρχει δυσκολότερο πράγμα ἀπό τό νά νικήσει ἕνας ἄνθρωπος, τί; Τόν θάνατο. Καί μάλιστα ὅταν τόν βλέπει νά προχωράει. Ἀλλά καμιά φορά τόν νικάει ἕνας καλός γιατρός. Γι' αὐτό λέμε τόν γιατρό «σωτήρα μας». Ἀλλά ὑπάρχει καί κάτι ἄλλο, πού δέν τό νικάει ὁ γιατρός. Ἀλλά ὅταν τό βλέπει τρέμει. Ποιό εἶναι αὐτό; Ὁ διάβολος. Ὁ διάβολος καί τά ἔργα του. Ἐκεῖνοι πού δέν τόν φοβοῦνται καί δέν τόν ὑποψιάζονται, εἶναι πιά ταλαίπωροι. Γιατί ὅποιος δέν ξέρει νά προφυλαχθεῖ ἀπό τόν ἐχθρό του, «οὐαί καί ἀλλοίμονό του» τί μπορεῖ νά πάθει καί πού νά καταντήσει.

Νά λοιπόν ὁ ἀπόστολος Λουκᾶς γυρίζοντας στήν περιοδεία στήν ὁποία τόν εἶχε στείλει ὁ Χριστός, κάθε ἡμέρα συνειδητοποιεῖ ὅτι τά δαιμόνια ὑποτάσσονται «ἐν τῷ ὀνόματι» τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τά δαιμόνια ἔτρεμαν καί τρέμουν πάντοτε ὅταν ἀκοῦνε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί εἶπε μαζί μέ τούς ἄλλους ἀποστόλους ὅταν γύρισε: «Κύριε, καί τά δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου».

Ἀλλά τί παράξενο ἀδελφοί μου. Ἐνῶ εἶχε αἰσθανθεῖ ὁ ἀπόστολος Λουκᾶς ὅτι ψήλωσε, λίγο πιά πολύ ἀπ' ὅτι φανταζόταν καί περίμενε μέ τό νά δεῖ νά ὑποτάσσονται τά δαιμόνια σ' αὐτόν «ἐν τῷ ὀνόματι» τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄκουσε ἀπό τόν Χριστό λόγια πού θά λέγαμε ὅτι ἦταν ψυχρολουσία. Παγωμένο νερό στήν πλάτη.

«Μή χαίρετε ἐν τούτῳ, ὅτι τά δαιμόνια ὑποτάσσεται ὑμῖν. Χαίρετε δέ μᾶλλον ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Τί νά τό κάνεις νά ὑποτάσσεις τά δαιμόνια καί νά τά πατᾶς. Νά τά πατᾶς κάτω, ὅταν τό ὄνομά σου δέν εἶναι γραμμένο στήν αἰώνια ζωή; Στό βιβλίό τοῦ Θεοῦ; Ὅταν δέν πρόκειται νά κληρονομήσεις τήν αἰώνια ζωή;

Ἀναφέρεται στό βίο ἑνός ρώσου ἁγίου, ὅτι σέ μία συζήτηση κάτι τοῦ

πρότειναν, για κάποιο επίγειο κέρδος του μιλούσαν. Άλλά τούς απάντησε: «Κοιτάξτε νά σᾶς πῶ. Κάθε πράγμα πού δέν συνοδεύει τόν ἄνθρωπο στήν αἰώνια ζωή, δέν ἀξίζει τόν κόπο, οὔτε σ' αὐτή νά τό ἀναζητεῖ. Οὔτε νά ψάχνει νά τό βρεῖ. Γιατί δέν θά τό ἔχει».

2. Ὁ κατασκευαστής βρῆκε τό πρόβλημα

Τί ἔγινε μέ τόν ἀπόστολο Λουκά;

Θά τό περιγράψουμε μέ τό πάθημα ἑνός ἀνθρώπου πού εἶχε νομίσει ὅτι πῆρε τό καλύτερο μοντελάκι τῆς ἐποχῆς. Ἀπό τήν χαρά του ἔτρεχε μέσα στούς ἐθνικούς δρόμους σάν τρελλός. Σέ κάποιο σημεῖο ὅμως ἔπαθε βλάβη. Τόν σύρανε σέ ἕνα γκαράζ καί ἔψαχναν διάφοροι μηχανικοί, κοίταζαν, κοίταζαν, δέν εὔρισκαν τίποτε. Δέν μπορούσαν νά καταλάβουν τί φταίει. Ξαφνικά ἦρθε καί ἕνα ἄλλος ἄνθρωπος, μέ τό αὐτοκίνητό του, κάπως ἀνάλογο μοντέλο, σταμάτησε, κατέβηκε κάτω, ἔριξε μιά ματιά καί ἀμέσως τό βρῆκε. «Νάτο. Τοῦτο εἶναι». Καί τό διόρθωσε. Σέ δύο λεπτά.

Οἱ μηχανικοί, γούρλωσαν μάτια καί ἄνοιξαν αὐτιά γιά νά ἀκούσουν. Τί ἦταν ἐκεῖνο πού οἱ ἴδιοι δέν μπορούσαν νά τό φανταστοῦν; Καί γιατί αὐτός τό συνέλαβε τόσο εὔκολα.

-Ποιός εἶσαι σύ; τοῦ λένε.

-Ἀπλό πράγμα. Ἐγώ τό ἔφτιαξα τό μοντελάκι αὐτό. Εἶμαι ὁ Ford.

Εἶναι ἀληθινή ἱστορία. Ξέρετε τά αὐτοκίνητα Ford.

Ὁ Ford πού ἔφτιαξε τό μοντελάκι του, ἤξερε τά ἀσθενή του σημεῖα καί τᾶβρισκε ἀμέσως. Στό λεπτό. Γρήγορα. Καί τά ἀποκαθιστοῦσε. Ὁ δημιουργός Θεός μας, ξέρει τά ἀληθινά ἐλαττώματα καί τίς πραγματικές βλάβες, τίς δικές μας καί μᾶς δίνει τό φάρμακο, τήν διόρθωση, τήν θεραπεία. Γιά νά διατηρεῖται τό... μοντελάκι ὅπως τό ποθοῦμε. Καί γιά νά γίνεται ὄλο καί καινουργότερο. Γιατί ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέγει, ὅτι αὐτό πού τώρα τό αἰσθανόμαστε σάν ἕνα «πήλινο σκεῦος», θά ἀνακαινιστεῖ. Ἄς τό βλέπουμε νά φθείρεται συνεχῶς καί ἰδίως ὅταν εἴμαστε στά γεράματα. Μέ ἄσπρα μαλλιά, μᾶλλον χωρίς μαλλιά ἢ καί χωρίς μυαλά, γιατί καί τά μυαλά φεύγουν στά γεράματα. Τότε εἶναι πού αἰσθανόμαστε τήν φθορά περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο.

Ἄλλά λέει ὁ Θεός ὅτι τό μοντελάκι πού ἔφτιαξε θά ἀνακαινιστεῖ καί θά

γίνει καλύτερο και πολυτιμότερο μέ τη σοφία του και μέ τη δύναμή του.

Όταν αυτά τά κατάλαβε ο απόστολος Λουκάς, άνοιξαν τά μάτια του, τά μάτια τής ψυχής του και άνοιξαν οι όρίζοντές του, ή γνώση του, ή κατανόησή του. Κατάλαβε τό μυστικό τής ζωής. Κατάλαβε κάτι ακόμη πολύ περισσότερο. Ότι όση γνώση και άν έχεις, όση εύστροφία και άν έχεις, όση σοφία και άν έχεις, όση έξυπνάδα και άν έχεις, άν δέν δημιουργήσεις σωστό κριτήριο για τόν έαυτό σου, μέ τό όποιο νά κρίνεις εκείνα πού κάνεις, εκείνα πού έχεις, εκείνα πού επιθυμείς και εκείνο πού είσαι, τελικά θά μείνεις ένα σαράβαλο. Τό όποιο προορίζεται για κάποια άποθήκη παλιού ύλικού, για πέταμα.

Άπό τότε ο απόστολος Λουκάς ξεχύθηκε στόν κόσμο και φώναζε στους ανθρώπους: «Μάθετε, ποιά είναι ή άληθινή σοφία. Άποκτεΐστε τό κριτήριο πού λέγεται: Ίησοϋς Χριστός, ανάσταση και αιώνια ζωή».

3. Τό φανάρι του Διογένη και τό δικό μας

Θά τελειώσουμε μέ μιά μικρή ιστορία μέ τόν Διογένη. Όχι όπως συνέβηκε τότε, τήν παλιά εποχή, αλλά όπως μάς τήν παρουσιάζει ένας σύγχρονος συγγραφέας νά συμβαίνει στην εποχή μας.

Ο Διογένης πού παλιά γύριζε στην Κόρινθο, πήρε τό φανάρι του και γύριζε από πόλη σέ πόλη και από κράτος σέ κράτος, για νά βρεΐ άνθρωπο πού νά διατηρεΐ τό σωστό ήθος.

Πήγε πρώτα στή Βοστώνη. Εΐδε τό μεγάλο άγαλμα τής Έλευθερίας. Και ρώτησε λοιπόν τούς Άμερικάνους: «Όστε τό μεγαλύτερό σας ιδανικό είναι ή έλευθερία, ή δική σας και του κόσμου;» Άλλά μιλώντας μαζί τους, έμαθε ότι τό μεγαλύτερο ιδανικό είναι τά δολλάρια. Πόσο αξίζει ο άνθρωπος κατά τήν Άμερικάνικη φιλοσοφία; Όσα δολλάρια έχει. Αύτός αξίζει τόσα, αύτός τόσα, αύτός τόσα. Μέ δολλάρια μετριέται ο άνθρωπος.

Άπογοητεύτηκε και έφυγε. Πήγε στό Παρίσι.

-Ποιά είναι τά ιδανικά σας εδώ;

-Έλευθερία, ισότης και άδελφωσύνη (Liberte, egalite, fraternite). Ψάχνει νά βρεΐ στην καθημερινότητά τους έλευθερία, ισότητα, άδελφωσύνη, πουθενά! Άπογοητεύτηκε και πήγε στό Βερολίνο. Ψάχνοντας στό Βερολίνο νά βρεΐ κάποιον νά τόν ρωτήσει για τά ιδανικά τους, ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι είχε

χάσει ό ίδιος τό φανάρι του.

-Τί ψάχνεις Διογένη νά βρεΐς;

-Τό φανάρι μου, τό φανάρι μου.

Φώναζε καί ώρυόταν νά βρεΐ τό φανάρι του. Εΐχε χάσει τό φανάρι του. Τί σημαΐνει «τό φανάρι» του; Τό κριτήριο τό σωστό. Μέ τό φανάρι ζητοΐσε νά βρεΐ τήν άλήθεια.

Καΐ έμεΐς πρέπει νά κάνουμε πόθο καΐ στόχο νά βροΐμε καΐ νά κρατήσουμε τό φανάρι μας, δηλαδή τό κριτήριο τό σωστό. Όπως κράταγε κατά τήν παράδοση τήν άρχαΐα, συνεχΐς τό φανάρι του ό Διογένης καΐ έλεγε: «Άνθρωπο ζητΐ».

Τί άνθρωπο; Μέ σωστά μυαλά. Μέ σωστές τοποθετήσεις. Μέ σωστή κοσμοθεωρία. Μέ σωστή αντίληψη γιά τό τί εΐναι ό άνθρωπος, τί εΐναι οΐ άλλοι άνθρωποι, τί εΐναι τά άγαθά, τί εΐναι ό Θεός, τί εΐναι ή αΐώνια ζωή.

Γιατί; Γιατί άδελφοΐ μου, άμα σ' αυτά σφάλλει ό άνθρωπος, τότε τόν περιμένει ή φθορά καΐ ό αΐώνιος θάνατος. Σάν σπασμένο καΐ καταστραμμένο ύλικό πού τό βλέπουμε καΐ μάς πιάνει θλίψη.

Άς παρακαλέσουμε τόν Κύριο Ίησοΐ Χριστό, νά μάς φωτΐζει νά ψάχνουμε γιά τό σωστό φανάρι. Όπως έψαξε καΐ τό βρήκε ό άπόστολος Λουκάς. Καΐ νά τό κρατΐμε πάντοτε. Γιατί διαφορετικά τή ζωή μας θά βυθιστεΐ στό σκοτάδι, στήν άθλιότητα καΐ στήν ταλαιπωρία.